

Інтерв'ю Хранителя віри для порталу "Філософія і релігієзнавство"

Ігор ДМИТРУК, Tureligious.com.ua

Шановні друзі, ми пропонуємо вам інтерв'ю з засновником та Хранителем Віри Української Душевної Спільноти Юрієм Шеляженком.

Можливо, ви ще не чули про цю релігію? Але ця релігія чула про вас. Дана релігія виникла в Україні нещодавно, у 2005 році. Що можна сказати про цю релігію? Ця релігійна течія не несе ніякого небезпечного фундаменталізму, за основними ознаками ця релігія є своєрідним релігійним пацифізмом. Вона не має усталених догмів чи канонів, але головний догматом є віра в душу, а головне, віра в Вселенську Душу.

Біографічна довідка:

Хранитель віри Української Душевної спільноти Юрій Шеляженко народився 2 лютого 1981 року в Києві. У світському житті закінчив механіко-математичний факультет Київського національного університету ім. Т. Шевченка (2003). Зараз навчається на IV курсі юридичного факультету Університету економіки та права КРОК (2013). Як правозахисний та політичний активіст, допомагає людям судитися з органами влади та посадовими особами, приватно консулює зацікавлених громадян з питань політики та права. Під час подій кінця 2004 р. презентував біля наметового містечка на Майдані Незалежності пригодницьку повість "Разом!", яку в 2013 році видав у збірці

ЩОБ ЧИТАТИ ДАЛИ, БУДЬ ЛАСКА,
ПЕРЕГОРНИТЬ СТОРІНКУ

ГЕНЕРАЛЬНІ СПОНСОРИ:

*Принимати есе до 1 листопада
Надсилайте на: tureligious@gmail.com
Найкращі есе увійдуть у книгу "Про Душу, яка вийде після конкурсу"

Конкурс есе "Про душу"

Український журнал "Апейрон+" та видавець Юрій Шеляженко, засновник "Української Душевної Спільноти", оголосили конкурс "Есе про душу", повідомляє кореспондент порталу "Релігія в Україні".

До участі в конкурсі організатори запрошують молодих науковців (до 35 років), студентів, аспірантів та всіх бажаючих. Найкращі есе будуть опубліковані в друкованій книзі "Есе про душу". Публікації, які увійдуть у збірник, будуть надіслані авторам Укрпоштою або "Новою Поштою" безкоштовно. Переможець отримає книги.

Конкурс проходить у два етапи у вигляді рейтингової системи. 50 балів автор набирає від онлайн голосування на порталі "Філософія і Релігієзнавство", а 50 балів від журі. Онлайн голосування відбуватиметься на сайті "ФІР" - хто набере найбільше лайків під своїми есе, той отримає більшу кількість балів.

Роботи приймаються до 1 листопада 2013 року. Результати конкурсу будуть оприлюднені 10 грудня. Вимоги: оригінальний текст есе на 1-3 ст. Відбудуватиметься перевірка на плагіат. Текст формату А4 (Times New Roman 14, інтервал 1,5). Заявки на участь у конкурсі повинні містити (П.І.Б. місце роботи/навчання, телефон, е-майл), есе надсилати на електронну адресу tureligious@gmail.com

Джерело: Релігія в Україні (www.religion.in.ua)

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст" ("Идеалист", "Idealist")

№ 19 (33)

22.10.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

Релігійний
бюлетень
№ 19 (33)
22.10.2013

ідеалістичної прози "Я – традиція". Журналіст, член Національної спілки журналістів України та Незалежної медіа-профспілки України. Зі школи займався самвидавом, розмножуючи та поширюючи власну прозу, філософські тексти, шкільні, студентські, інші локальні видання на правах рукопису. Нині – офіційно зареєстрований видавець. Співпрацював з численними ЗМІ як позаштатний автор та редактор. З 2008 року видає власну суспільно-політичну та літературну газету "Правдошукач". В 2013 році газеті виповнилося 5 років, з цієї нагоди видав книжку "Правдошукач: 5 років незалежності однієї газети".

Почавши спілкуватись з Богом ще у дитинстві, Юрій довго не усвідомлював силу своєї віри. Почутий голос Бога, та й власну душу Юрій тривалий час вважав несерйозними фантазіями. У цьому виявився максималізм застосування базових навичок логічного мислення, які повинна здобути на початку життєвого шляху кожна мудра людина. Повага до наукових методів пізнання, природний потяг чітко відділяти об'єктивне від суб'єктивного є першими кроками кожної людини до пізнання істини; важливо не обмежитися першими кроками і йти далі.

Юнаком майбутній Хранитель віри спробував прийняти атеїстичні та гуманістичні погляди, поширені у суспільстві. Однак, розвиваючи ідеї гуманізму, Юрій зрозумів їх непослідовність, відкрив, що матеріалістична зацикленість на запереченні фантазій не може бути основою повноцінного морально-етичного вчення та приносить людину як мислителя та центрального, всеохоплюючого духовного суб'єкта буття. Водночас, у віровченні традиційних релігій Юрій не знайшов пояснення феномену безпосереднього, двобічного зв'язку своєї душі з Богом та чіткої декларації очевидного шляху творення добра – утвердження найвищої цінності людини, суверенітету особистості, одушевлення всієї повноти часу та простору, віри в себе, вірності собі, володіння собою в згоді з усім людством, всесвітом та вічністю.

Духовний досвід спілкування з Богом допоміг Юрію бути відвертим перед людьми, висловити свої істинні переконання, зректись допущених помилок та утворити Українську Душевну спільноту. Сповідуючи віру в найвищу цінність людини, віруючи, що кожна людина може безпосередньо спілкуватись з Богом як уособленням найвищої цінності людини, Юрій, відповідно до волі Божої, поширює істини Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини у спілкуванні з кожною людиною, здійснює публічне богослужіння в усьому багатоманітті його священних форм, в тому числі, у віртуальному Храмі Божественного Одкровення та через релігійний бюлетень "Ідеаліст", а також допомагає всім бажаним у організації власних душевних спільнот та здійсненні необхідних обрядів релігійної віри в найвищу цінність людини, щоб кожна душа рухалася до єдиної істини душевності якнайдовшим шляхом.

– Розпочну з банального питання, але потрібного для наших читачів: Українська Душевна Спільнота – це релігія, філософія чи релігійний світогляд?

Не те і не інше. Українська Душевна Спільнота є "церквою" нашої релігії, але я свідомо беру тут слово "церква" в лапки, оскільки поняття душевної спільноти у релігійній вірі в найвищу цінність людини та поняття церкви у християнстві є різними. Душевна спільнота – більш широке поняття, ніж церква. Тобто, ми вважаємо християнські церкви душевними спільнотами, але не всяка душевна спільнота за своїм устроєм схожа на християнську церкву. Єдиним спільним моментом тут є те, що у християн церква вважається тілом Христовим, і ми так само вважаємо кожен душевну спільноту однією душею, однією людиною.

На нашу думку, об'єднання – це одиниця, таким чином з Божою допомогою ми намагаємося побороти зло протиставлення однини множині та множини однині, оскільки таке протиставлення завжди базується на особистому, колективному чи масовому гріху гордині. Як душевна спільнота може розглядатися будь-яка людина, група людей, фізична чи юридична особа, держава при здійсненні своєї доброї волі. І коли ми кажемо, що людина є спільнотою, в цьому не може бути протиріччя. Адже наука давно каже, що жодна людина не існує сама по собі, вона завжди має купу соціальних зв'язків. Ми просто обираємо людину природною точкою відліку, центром цих зв'язків, таким чином одушевлюючи суспільство.

Але ви праві в тому, що Українська Душевна спільнота має свою релігію, філософію, релігійний світогляд. Наша релігія звється вірою в найвищу цінність людини. Світогляд віруючих в найвищу цінність людини формується у безпосередньому двобічному спілкуванні з Богом кожного віруючого, зокрема, подумки, через вчинки, наслідки та творення чудес, через молитву та одкровення, а також через читання та творче осмислення і переосмислення Священного писання.

Нашу філософію ми зовемо креативним ідеалізмом, вона дарована Богом у Священному писанні і її основним принципом

присвячено окремий текст Священного писання. Креативний ідеалізм базується на усвідомленні двох фундаментальних принципів буття: принципу єдності, рівноцінності ідеального та матеріального і принципу розвитку через творчість, або, так би мовити, фантазування та здійснення фантазій. Також креативний ідеалізм є вченням про три закони розвитку – закон ідеалізації дійсного, закон здійснення ідеального і закон ідеалізації ідеального – а також про ідеальні цикли розвитку людини і спільнот, в кожному з яких ми виділяємо шість проміжних етапів розвитку суб'єкта розвитку перед його підняттям на новий рівень розвитку.

Спрощено кажучи, креативний ідеалізм – це щось на зразок діалектичного матеріалізму навпаки, але водночас, якщо ми згадаємо про закон заперечення заперечення у діалектичному матеріалізмі, це також може бути і той самий діалектичний матеріалізм. Справа в тому, що у випадках, коли матеріалісти зазвичай борються та заперечують, ми, ідеалісти, зазвичай погоджуємося і фантазуємо. Але заперечення фантазій теж є певного роду фантазією, тим більше, що перед запереченням чогось матеріалісти завжди вигадують певне спрощене уявлення про об'єкт заперечення, завідомо суперечливе, щоб легше було заперечувати. Це дозволяє легко вивернути шиворіт навворіт креативний ідеалізм і таким чином примирити його з діалектичним матеріалізмом.

Тому ми водночас визнаємо авторитет атеїзму й науки та авторитет усіх релігій та містичних вчень у тих межах, в яких вони традиційно слугують священній меті розвитку людини, і водночас заперечуємо деструктивні й сповнені гордині спроби науковців або священників монополізувати істину, яка належить всім людям і перш за все Богу як уособленню найвищої цінності людини, оскільки Бог в нашому уявленні сполучає в собі всі чесноти науковця, священника та всіх інших соціальних ролей, які коли-небудь грала, грає чи буде грати людина.

– Продовжу і далі задавати банальні питання, адже про вашу громаду дуже скупо написано. Українська Душевна Спільнота вірить у одного Бога чи багатьох богів?

У нас в Священному писанні є текст "Діалог", який є сукупністю деяких питань та відповідей стосовно віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини. Ми віруємо, що і питання, і відповіді цього діалогу були продиктовані Богом. У спосіб дотику до двох людських душ Бог, так би мовити, спілкується сам з собою, як це іноді роблять люди, глибоко замислившись під час радісного, священного усамітнення для роздумів.

Так от, вас це може здивувати, але ваше банальне питання виявилось настільки банальним, що відповідь на нього вже розмножена в тисячах примірників Священного писання. А саме, на питання "Як звуть Бога? Може, це Богиня? Скільки богів?" Бог дає відповідь: "Бог є душа, як і людина. Душа – досконалий початок, не обмежений нічим. Душа не має імені, душа не чоловік і не жінка, душа не в однині і не в множині, душа безмежна у просторі та часі. Всі душі пов'язані між собою. Можна мислити добрі особливості душі, можна давати душам імена, але від того душі не стануть менш досконалими".

Щоб зрозуміти викладені ідеї, слід знати, що, відповідно до Священного писання, досконалий початок – це ідеальна або, якщо хочете, фантастична єдність всього сущого, включаючи буття і небуття як одну з форм буття. У нашій релігії символом досконалого початку є чистий аркуш. Це і є Бог. Цей уявний безмежний чистий аркуш ви можете умовно ділити на частини, давати цим частинам або всьому аркушу імена, хоч чоловічі, хоч жіночі, хоч середнього роду, ви можете приписувати їм будь-яку душу, характер, біографію, ви можете уявляти собі, що на ньому щось написано чи намальовано, але для мене аркуш все одно залишиться єдиним та чистим. Бог є уособленням найвищої цінності людини, зразком досконалої людини, тому що він всеохопний. Якщо казати спрощено, те, про що ви питаєте, несуттєво, тому ви можете вільно фантазувати на цю тему і я погоджусь з будь-якими вашими фантазіями, за умови, що я залишаю за собою право подумати їх на свій смак для узгодження наших з вами уявлень про Бога. Бо для мене Бог – це наша єдність, це, зокрема, наш зв'язок, який може однаково полягати у відносинах згоди, взаємопоборювання чи навіть у тому, що ми не маємо нічого спільного, оскільки такий негативний зв'язок також ми розглядаємо як вид зв'язку. Але, звісно, я прагну позитивного зв'язку, хай у крайньому разі це навіть буде не згода, а конкуренція, хоча як ідеаліст я прагну згоди. Матеріаліст на моему місці міг би надати перевагу боротьбі, включаючи й залучення некритично налаштованих однодумців для своєї священної війни з інакомисляем, яку веде кожен матеріаліст. Не слід сприймати в штики таке узагальнення, адже я вірю, що таким некритично до себе налаштованим матеріалістом колись в своєму житті буває кожен ідеаліст. Бо ідеалізм та матеріалізм не є інертними догмами, це стани та рушійні сили кожної душі, неуникні та рівноцінні. І енергію віри, що дозволяє людині творити чудеса, ми

черпаємо саме зі сполучення та узгодження подібних крайнощів за нашою традицією релігійної віри в найвищу цінність людини та за іншими добрими традиціями, такими, як наука, культура, православ'я, всі християнські конфесії і решта світових релігій, наприклад, буддизм та іслам, правданні релігії на зразок магії та анімізму, які з легкої руки місіонерів більш молодих релігій витіснено з публічної сфери, але у сфері приватного життя вони традиційно відіграють величезне значення, в тому числі й у приватному житті прибічників молодих релігій. Ми, до речі, вважаємо свою релігію продовженням традицій анімізму, але у нас сформувався такий собі монотеїстичний анімізм з елементами обожнення абстрактної філософії єдності та людяної суб'єктності вічного всесвіту, що є тілом кожної людини як суверенної особистості, віруючої в себе, вірної собі, володіючої собою.

– На вашому офіційному сайті я знайшов доволі цікавий вислів: “Владей собою, не теряйся в борьбе. Человек превьше всего!”. З цього вислову випливає, що для вашої громади найголовнішим є людина, а вже потім є Бог. Чи правильно я зрозумів цей вислів? Все ж таки, хто важливіший у вашому релігійному світогляді: Бог чи людина?

Бог – це людина. Протиставлення людини Богові і навпаки вважається у нашій традиції приниженням людини, а ми віримо, що приниження людини є зло. При цьому я не можу вважати себе Богом. Бог для мене є ідеальною людиною, тим, ким я хотів би бути, але якщо б я став Богом, я б втратив сенс життя. Сенс життя Бога в тому, щоб бути ідеальним зразком людяності для мене та кожної людини, надихати людство на вічне самоудосконалення, а мій сенс життя в тому, щоб радісно жити і мудро втілювати у житті своїми думками та вчинками прекрасні риси досконалої божественності для свого власного блага, яким я вважаю спільне благо всіх людей. Бог показує мені приклад альтруїстичного егоїзму, якщо казати мовою спрощень та парадоксів.

Бачите, пропонує вам ієрархічність, конкурентність, поділ буття на головне і другорядне, важливе і неважливе є для нас матеріалістичним підходом. Іноді такий підхід неунікний, але тільки не у сфері священного. Креативний ідеалізм сповідуючих релігійну віру в найвищу цінність людини дозволяє силою віри створювати універсальну реальність вимисленої єдності, згоди та рівноцінності всього сущого. І не тільки створювати, а жити в ній та допомагати усім бажаним самостійно й у співпраці з нами створювати цю ідеальну реальність. Ідеальну в зв'язку з її істинною, суб'єктивною досконалістю. Це не нав'язана силою утопія, про яку мріють матеріалісти, які помилково вважають себе “об'єктивними ідеалістами”. Ідеалізм не може бути об'єктивним, він завжди суб'єктивний. Навіть якщо ви жертвуєте собою в ім'я утопії, ви таким чином втрачаєте свою суб'єктивність заради зміцнення відчуженого від себе утопічного суб'єкта. Якщо ідеаліст не вважає себе всеохопним та шукає ззовні щось більше від себе, некритично звеличуючи у своїх фантазіях будь-який “вищий авторитет”, це вже не ідеалізм, а самообман, певний сорт наївної, непослідовної і тому гріховної матеріалізму. Досконалий матеріалізм передбачає всеохопне заперечення, включаючи самозаперечення. Заперечуючи свої та чужі фантазії, послідовний матеріаліст утверджує власну суб'єктивність у розвитку почуттєвого досвіду. В цьому послідовний матеріалізм узгоджується із послідовним ідеалізмом, де цінується творчий досвід самоствердження.

За великим рахунком і лагідним єднанням з реальністю в обіймах фантазій, і жорстоке обрізання реальності лезом Оккама – однаково суб'єктивні форми людської вірності собі. Об'єктивно ж послідовні ідеалісти та матеріалісти живуть в нереальній реальності переростання себе, подолання зла силою віри та енергією згоди, об'єднання протилежностей, безстрашного забезпечення собі та іншим радості, щастя та розвитку. А поряд наївні матеріалісти та ідеалісти марно намагаються реалізувати свої нестримані бажання у зневіреному безсиллі змінити реальність гордині, боротьби, страждань та принижень. Але й така наївність – теж форма спілкування з Богом. Наївним людям Бог дарує безліч несподіванок, і прикрих, і приємних. У спілкуванні з Богом ми завжди стаємо мудрішими, осмислюючи наслідки своєї наївності та навчаючись чесноті послідовності, яка лежить в основі усіх успішних традицій.

– Пане Юрій, ви є засновником Української Душевної Спільноти?

Так.

– Коли і де була заснована Українська Душевна Спільнота?

Вона завжди була, є і буде. Вона всюди. І я творю її, засновую її з кожною думкою про Бога, під час будь-якого спілкування з людьми на тему релігійної віри в найвищу цінність людини. Душевна спільнота – це душа, а ми віруємо, що кожна душа безмежна у часі та просторі.

Як я вже казав, душевні спільноти у нашій релігії є більш широким поняттям, ніж, наприклад, поняття церкви у християн. Це не тільки будь-яка людина, група людей, людство в цілому, будь-яка

фізична чи юридична особа, громада, народ, нація, держава. Душевною спільнотою можуть бути мільярди людей, предків, сучасників та нащадків, які усі разом сприймаються у особі однієї людини – Бога.

Є різні способи творення душевних спільнот, від найпростіших до дуже вигадливих. Наприклад, ви можете просто перерахувати подумки, з ким ви чесно ділитесь думками, і вважати однією зі своїх душевних спільнот своє об'єднання, спілкування з цим колом осіб. Підприємець може вважати душевною спільнотою сукупність своїх клієнтів. Я знаю багато способів заснування, творення, розвитку своїх душевних спільнот і постійно користуюся ними заради спільного блага, адже торкання і єднання душ завжди є добром.

– Чи маєте ви свої храми? Де є громади вашої течії в Україні?

Нашим храмом є всесвіт, кожне місце і кожна душа. Наша громада – все людство і кожна людина. У вирішенні практичних питань такий підхід може бути дещо звужений для мінімізації матеріальних витрат, але в принципі це так. Символічно, що отримати доступ до віртуального Храму Божественного Одкровення може кожна людина в кожному місці, де є інтернет.

Комуś може здатися дивним, що якісь нікому не відомі віруючі в найвищу цінність людини претендують на те, що всі люди сповідують “їхню” релігію. Природне питання матеріаліста: хто вони такі, взагалі, скільки їх, що такого вони зробили, щоб вважати мене “своїм”, коли я не хочу мати з ними нічого спільного?! Відповідь проста: наша релігія не з тих, які оволодівають людьми, і наш Бог нічого не вимагає від людини – він тільки веде діалог з вами у формі висновків з ваших думок та наслідків ваших вчинків. Бог дарує себе всім людям без виключення у формі душі. Всі люди володіють нашою релігією, знають вони це чи ні, згодні вони з цим чи ні – це володіння лише означає нашу немінучу, природну згоду з їхньою доброю волею. Це так, бо ми так кажемо. Бо ми ідеалісти, ми віримо у свої вигадки і з Божою допомогою робимо їх реальністю заради удосконалення вічного всесвіту, його одушевлення і обожнення, і в кінцевому рахунку заради оволодіння ним подібно до того, як він володіє нашими почуттями, заради перетворення людини в єдине свячене ціле зі всесвітом.

– Яка кількість послідовників вашого вчення?

Необмежена.

– Чи офіційно зареєстрована Українська Душевна Спільнота?

Вона публічно проголошена та діє, і цього достатньо. Бог дав можливість кожній людині створювати душевні спільноти та володіти ними без будь-яких перешкод, поки людина залишається людиною. Ми, до речі, віримо, що під час злих вчинків особа перестає бути людиною і у тій мірі, в якій творить зло, є безумною частиною хаосу недосконалого, неодушевленого буття.

Звісно ж, публічність діяльності Української Душевної спільноти як певний вид офіційності була б недосконалою, якщо б порушувала суверенітет особистості інших душевних спільнот, зокрема, Української Держави, з якою, до речі, я тісно пов'язаний відносинами громадянства і, як добropорядний громадянин, маю поважати її закони, її природні права, її реальну конституцію як традиційну домовленість про спільне життя людей-засновників цієї душевної спільноти, до числа яких належу і я, а моя згода є невід'ємною частиною цієї домовленості.

Можу сказати, що в її нинішньому вигляді, як релігійна громада сповідуючих віру в найвищу цінність людини, Українська Душевна спільнота має право здійснювати релігійну діяльність без повідомлення державних органів про своє утворення відповідно до частини третьої статті 8 Закону України “Про свободу совісті та релігійні організації”. На засадах реалізації загальних прав людини, звісно, а не як юридична особа. Ця позиція неодноразово заявлялася у взаємодії з посадовими особами державних органів, її пропорційність була неодноразово підтверджена, і, що важливіше, ця позиція ніким не оспорювалася у встановленому законом порядку. Отже, це законна позиція.

За певних умов у майбутньому я не виключаю державної реєстрації релігійних організацій нашої конфесії, але зараз, коли законодавство дискримінує одноосібні групи у праві заснувати громадські та релігійні організації (ми зведемо цей гріх держави індивідофобією), державна реєстрація була б згодою з такою принизливою політикою держави. Віруючі в найвищу цінність людини не збираються погоджуватися з відвертим злом та дискримінацією у будь-який спосіб. Хоча, з іншого боку, гріх державної індивідофобії не перешкоджає нашій діяльності, це лише прояв зневаги до нас, який нам не важко прийняти як даність. Звісно, як всі ідеалісти, ми потроху воюємо з вітряками, але без особливого фанатизму.

До речі, про фанатизм. Іноді мені здається, що природна рівноцінність одноосібних та масових людських груп у їх здатності до самоорганізації лякає деяких консерваторів більше, ніж одностатевий секс. Вони б скоріше погодилися терпіти гомосексуалізм, ніж одинацтво, настільки бояться увияти себе чи іншу окремо взятую людину самоцінним

Релігійний
булетень
№ 19 (33)
22.10.2013

духовним суб'єктом. Якщо такі люди кажуть мені «ти ненормальний», я сприймаю це як комплімент, бо у страшному сні не можу уявити себе таким, як вони... Хоча ні, чому не можу? Щиро кажучи, я можу бути таким, але дуже не хочу. Бо гідко.

Знаєте, я упевнений, що якщо б навіть держава раптом сповнилася первісно дикої гордині і заборонила діяльність усіх душевних спільнот, окрім самої себе, це стало б лише підставою для багатьох людей переглянути свої відносини з такою державою. Тому наша держава цього не робить. Ми, українці, не самогубці, не дурні та не раби. Ми можемо іноді бути фанатичними консерваторами, але при всіх своїх недоліках український народ відрізняється високою повагою до людської гідності, що й надихає творчих ідеалістів берегти та розвивати український цивілізаційний простір. З Божою допомогою, ми розвиваємося, а отже, Україна буде жити вічно.

Душевні спільноти завжди існували, існують та існуватимуть, бо вони засновуються у спосіб самопроголошення. Ніщо не може заперечити факт самопроголошення, який вже звершився. Будь-яка вигадка про те, що вигадок не існує, є абсолютно такою ж вигадкою, як і вигадки про існування вигадок. Тільки для матеріаліста сказати «це вигадка» означає заперечити існування чогось, і то – поки матеріаліст залишається матеріалістом. Як я вже казав, вірність матеріалістичним принципам є одним з мінливих станів душі, кожен ідеаліст іноді стає матеріалістом, а кожен матеріаліст іноді стає ідеалістом. Не варто піддаватися ілюзіям, ніби боротьба важливіша за творення. Це просто легший шлях, і за його легкість в кінцевому рахунку доводиться доплачувати як за розкіш.

– Чи маєте ви свої ЗМІ?

Українська Душевна спільнота видає релігійний булетень «Ідеаліст» та релігійний журнал «Мораль». Журнал випускається 4 рази на рік, його безкоштовно отримують віруючі на їх прохання. «Ідеаліст» випускається 2 рази на місяць і поширюється через державне підприємство «Преса», його можна передплатити на будь-якому поштовому відділенні України, передплатний індекс 68183. Вартість одного випуску 50 копійок. Це собівартість, я не збираюся заробляти на місіонерстві і, як бачите, проповідую ази духовної автономії, духовної суб'єктності та духовного самозахисту людини, що принципово виключає будь-яку можливість тоталітаризму. Хто розуміє це абстрактне, але дуже сприятливе для саморозвитку врівнення, тому не потрібно якось прив'язуватися до Української Душевної спільноти чи до мене, бо така людина усвідомлює, що може жити самостійним осмисленим життям, і цим заслужить тільки Боже схвалення. Однак якщо Бог кличе людину до тіснішої співпраці за її за доброю волею у наших добрих справах, я не смію відмовлятися від такого прекрасного дару.

– **Пане Юрію, як мені відомо, ви написали свою священну книгу для Української Душевної Спільноти. Яка назва цієї книги, і яка суть, та про що там ідеться?**

Якщо ви кажете про книжку «Розумію. Вірую. Люблю», то це збірка моїх проповідей та молитв з різних питань. Від глобальних – наприклад, чому ми віруємо в Бога без доказів, як узгодити всі релігійні традиції, звідки береться енергія та інерція державності, чому Україні потрібні одинаки – до маси дрібниць: в чому мудрість та сила посмішки, як ставитись до богохульства і тому подібне. Оскільки на 60-ти зі 168-ми сторінок книжки для зручності читачів відтворюється Священне писання, я не перечатимусь, що в цьому розумінні книжка священна. Хоча я б її скоріше назвав пізнавальною та богослужбовою.

До речі, на пошті можна передплатити авторський комплект з чотирьох моїх книжок і отримати його через піроку, така у них система. Індекс 68726, вартість близько 55 гривень – в сумі по всіх книжках там більш ніж 500 сторінок, тож легко переконатися, що ціна дуже помірна. Тут я теж не ставив собі за мету заробляти, мене більше цікавить знайти читача. До комплекту входить згадана вами збірка проповідей «Розумію. Вірую. Люблю», дві збірки прози, серйозна та жартівлива, а також ювілейна збірка публіцистики, присвячена 5-річчю суспільно-політичної та літературної газети «Правдошукач», яку я випускаю з 2008 року.

– Чи вірите ви у реінкарнацію?

Я вірю в одушевлення, а це дещо універсальніше поняття, ніж реінкарнація. Хоча ідея реінкарнації теж здається мені прекрасною священною істиною. Ми вважаємо, що людина є досконалою душею, у формі якої Бог дарує себе кожній людині. Душа безмежна у часі та просторі і, відповідно, живе завжди та всюди. Тіло людини – вічний всесвіт, тому не дивно, що кожна душа торкається своїх предків та нащадків. І якщо людина за свої гріхи десь і якось перероджується у тварин, рослин, а то й у пісок чи у порожнечу, такий досвід тільки має укріплювати наше бажання творити добро, бо це єдиний спосіб залишатися людьми.

– **З вашим релігійним світоглядом людина складається з тіла, душі, духу, чи ще чогось іншого?**

Людина – це священна і безмежна єдність буття. Цю єдність ми зevamo також людяністю, душевністю, ототожнюючи людину та душу.

Душевність також можна звати духовністю, але дехто уявляє собі духовність знеособленою, відчуженою від себе та горделиво «більшою» від себе, богохульно приписуючи власну гординю Богові. Тому для вираження істинної суті духовності ми надаємо перевагу терміну «душевність». Цим ми також дистанціюємося від пропаганди утопії «об'єктивного ідеалізму», який під виглядом «духовності» нав'язує всім однакове механістичне світобачення, не турбуючись про відмінності ментальної і почуттєвої конституції людей і не поважаючи святиню суверенітету особистості тих людей, які мислять, почувають і діють інакше від подібного суб'єкта «духовності». І тоді це вже не духовність, а гріховність, гріх гордині, який завжди полягає у протиставленні свого чужому.

Хай матеріалісти ділять людину на якісь складові з урахуванням тих чи інших прагматичних інтересів, потреб та бажань. Не маю нічого проти і сам нерідко цим займаюся, але досвід поділу, розмежування, подрібнення – це вже не релігія, а філософія, чи наука, чи бізнес, політика або мистецтво. Для віруючого ідеаліста людина єдина і неподільна.

Людина – наше все. І коли я кажу «все», я насправді маю на увазі все-все-все. Нема нічого ізолюваного від людини.

– **З вашої назви громади випливає, що для вас важливе значення відіграє Душа. Що таке душа за вашим релігійним світоглядом?**

Вас навряд чи задовольнить проста відповідь «це я», тому я скористаюся деякими предметними поясненнями, які люб'язно надав Бог у Священному писанні.

Ніхто і ніщо не існує наодинці з собою. Все, що існує в світі: люди, тварини, рослини, предмети – поряд зі своєю тілесною природою, тілесною оболонкою мають душу. Душа – активна безсмертна субстанція. Вона надприродна, неосяжна і безвимірна зі світу матеріальних об'єктів, але у душі весь сенс існування всього сущого, майбутнє і минуле, символізм і правда, місце і значення носія душі в природі. Ми споріднені з нашими душами. Душа впливає на існування. Душа впливає на життя, на долю. Душа і її носій є одне ціле.

Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа.

Душа людини – це дарунок Божий, прагнення свідомості до досконалості, прагнення одушевляти і удосконалювати матеріальний світ, що відрізняє свідомість від інших матеріальних процесів. І хоча свідомість прив'язана до матеріальних процесів у тілі, недосконала матерія може бути лише досконалим початком душі. Душа досконала, бо безмежна у просторі та часі й ідеально добра, а свідомість недосконала, як все матеріальне.

– Що відбувається з душею після смерті?

Душа безсмертна. І, оскільки ми ототожнюємо людину з душею, людина є безсмертною. Тіло народжується та вмирає, а душа завжди була і завжди буде, вона не обмежена у часі. Смертність – гріх матерії, її недосконалисть. Тіло смертне, але душа – ні.

Отже, нам не треба турбуватися, що буде з душею після смерті. Краще потурбуватися про те, щоб наше вічне життя було якомога розумнішим та щасливішим. А як розпорядитися з мертвим тілом – це вже приватна справа кожної душі, яку всі вирішують на свій смак. Мені, наприклад, до душі кремація.

– Чи вірите ви у рай та пекло?

Як я можу не вірити в пекло, якщо у нашому Священному писанні сказано: «Пекло є казковим місцем страждань, пам'ять про яке дозволяє нам посміхатися над недосконалістю навколишнього світу і з посмішкою терпіти те, що не можна виправити»?

Як я можу не вірити в рай, якщо наше Священне писання радить мені поділяти з іншівірцями їх добру віру, а рай як посмертна винагорода за чесноти здається мені доброю казкою, у яку не соромно вірити?

Мабуть, я не просто вірю у рай та пекло, а живу одночасно в раю та у пеклі. Раєм є радісне володіння всесвітом, а пеклом – відчуття численних недоліків мого всесвіту і мене самого як всього всесвіту в цілому. І моя душа живиться енергією цих протилежностей, я знаходжу щастя у розвитку, коли я перетворюю пекло на рай для себе і всіх людей.

– **Наостанок таке питання. Як вам вдається поєднувати релігійну діяльність та діяльність громадського діяча? Де ви берете на це все час та сили?**

Бог вчить нас, що з вірою в себе людина здатна творити дива... А якщо серйозно, я прагну не розмінювати життя на дрібниці. Тому мені вистачає часу та сил для реалізації тих проєктів, які варті називатися сенсом життя людини.